

[Pürschel.]

vilde finde det meget ulykkeligt, om man gjorde det; ikke for de handlendes Skyld, de tjener efter min Mening — og hvis det vil gaa, ligesom det gik under Krigen — aldrig bedre, end naar der er Maksimalpriser, saa dem er der for saa vidt ingen Grund til at beklage. Det, der er det beklagelige for Handelsstanden, det er de mange Omgaaelser o. s. v., som det førte til under Krigen.

Men en Priskontrol er efter min Mening ogsaa af den Grund ikke nødvendig, at vi jo nu staar overfor en Varerigdom, som ganske naturligt vil føre til, at Varene vil strømme ind i Landet i det Øjeblik, der finder en blot nogenlunde betydelig Prisstigning Sted, og derigennem fremkalde Prisfald. Det er en ganske anden Situation end den, man havde under Krigen, hvor Varemængderne var stærkt begrænsede.

Jeg har fremhævet, at Venstre efter min Mening havde meget at lære ovre i England, men jeg finder, at ogsaa Socialdemokratiet med Udbytte kan studere de engelske Forhold, naar man ser, hvad den engelske Finansminister Snowden har sagt til sine tidligere Partifæller, som har ekskluderet ham, tror jeg. Han siger: I har intet andet lært end at kræve, man kæmper ikke for de fattige ved at kræve det uopnaelige. Han siger videre: I blev ved med jeres gamle clap-trap om at gaa til de højest beskattede efter flere Penge, selv om jeg sagde jer, at det var umuligt.

Disse Ord er klare og tydelige Ord af en Mand, der har haft den kæmpemæssige og vanvittigt vanskelige Opgave at skulle skaffe Penge i et Land som England til en Politik, der dikteredes af de engelske Fagforeninger. Det er erfaren Mand, der taler her, og erfaren Mand er god at gæste. Jeg synes, at Socialdemokratiet herhjemme, der i Øjeblikket har saa stort et Ansvar for Udviklingen, bør lære af Forholdene baade i Tyskland og i England.

Ser man paa Tyskland, saa maa det være bittert for det tyske Socialdemokrati, at i det Øjeblik, hvor det gaar ind for en samfundsmæssig Politik, i det Øjeblik, det altsaa for saa vidt bedre end nogen Sinde svarer til sit Navn af *Socialdemokrati*, i det Øjeblik decimeres det. Og spørger man hvorfor, saa er Forklaringen vel den, at det er, fordi Løfterne var for store, de Forventninger, der var skabt, var for store, Vælgerne kan ikke tage de Skuffelser, som nu følger. Det forekommer mig at være et alvorligt memento mori for Socialdemokratiet.

Til Slut vil jeg gerne sige, at jeg altid har ment, og i øvrigt ogsaa sagt, at den økonomiske Krise vilde være den farligste Situation for den Regering, vi har nu. De Vælgere, hvoraf den støttes, maatte nødvendigvis i en saadan Situation komme i bitter Strid med hinanden. Der var jo ogsaa Optræk til noget saadant. Ganske vist har Kronefaldet hjulpet øjeblikkeligt, men i det lange Løb vil det neppe hjælpe, og det kunde være fristende for Oppositionen i en saadan Situation at afvente den Sønderlemmelse indefra, som efter min Mening maa komme, hvis denne Situation fortsættes, men jeg maa erkende, at jeg er ikke Tilhænger af en saadan Politik. Jeg vil gerne her understrege, at jeg taler uden noget som helst Mandat og kun for min egen Regning, men jeg har ment, at Betragtningerne maaske i sig selv kunde have nogen Værdi, og tillader mig derfor at fremsætte dem.

Situationens Alvor tillader efter min Mening ikke en saadan afventende Politik. Jeg anser det for bydende nødvendigt, at der foretages noget, i første Række for at hjælpe Landbruget over den øjeblikkelige Krisesituation. Bag denne tegner der sig efter min Mening en lang, vanskelig Vej, det Spørgsmaal, som det ærede Medlem Hr. Fraenkel med Rette ønsker undersøgt. For Gennemførelsen af et Lovforslag kræves der naturligvis de to Regeringspartier og et eller helst to af de andre Partier. Det er umiddelbart indlysende, at det vilde være det mest ønskelige, om alle Partier kunde enes om at gennemføre et eller andet. Recepten paa en saadan er for saa vidt ikke vanskelig at skrive, det maa være den, at vi siger: Vi er villige til at spise noget, der ikke smager os, men vi maa ogsaa have noget, der smager os, det kan ikke blive Bøf eller Banan, det maa blive lidt af hvert. Det er naturligvis rigtigt, hvad Statsministeren sluttede med at sige i sin Tale forleden, at Venstre intet kan diktere, det er der i den foreliggende Situation ingen, der kan, heller ikke Statsministeren. Derimod synes Situationen mig at diktere os alle, at alle Kræfter bør samles for at naa et samfundsmæssigt godt Resultat. Verden over ser vi overalt det samme Billede i de vanskeligt stillede Stater i denne Situation, hvor hvert Samfund søger at klare sig selv, nemlig dette, at det nationale Element fremhæves. Man ser det i Tyskland, i England, i Italien og i Rusland, der trods al internationalistisk Fernis vistnok er mere nationalistisk end nogen anden Stat i Europa. Det maa efter min Opfattelse være Regeringens Opgave at handle i dybeste Forstand